

Notícia: Uns científics aconsegueixen esborrar els records en ratolins

La memòria de les rates

Aquesta setmana he sentit una notícia que m'ha deixat de pedra. Es veu que uns científics han aconseguit esborrar fragments de la memòria d'uns ratolins. Que jo he pensat: «Això és el que li deu haver passat a l'Aznar amb lo del canvi climàtic» No vull dir que l'Aznar sigui una rata. Déu me'n guard! Es deu haver oblidat. És que la memòria és selectiva... selectiva i capritxosa. A l'Aznar se li oblidava que hi ha un canvi climàtic, però, en canvi, sempre sap on té la Botella. La dona, vull dir.

El tema memòria preocupa molt avui en dia. No trobeu? Hi ha com una psicosis col·lectiva. L'altre dia, parlant amb un amic, no me'n recordava del nom d'una peli. No us ha passat mai a vosaltres? Oh, quina ràbia! Que estàs allà fent un esforç sobrehumà, traient fum per les orelles, les neurones buscant a la base de dades... I tu allà «Sí home, sí, aquella que eren tots monos» i el cervell «Por mono no me sale nada, ¿eh?». Això no és lo normal en mi, eh? Em va agafar tal paranoia que vaig decidir a anar al metge «Doctor, crec que estic perdent memòria» i diu «Des de quan?» «Des de quan, què?» Ja està, com un peix, tres segons i au! Diuen que :“Lo que fácil viene, fácil se va”, com l'orgasme masculí.

Ara, que el pitjor és estar parlant amb un conegut i no recordar el seu nom. I la cosa empitjora si l'has de presentar. Tu allà, allargant la presentació «Mira, et presento al... sí home, sí, aquest del que te n'he parlat tantes vegades, no te'n recordes?» Però si ets tu qui no te'n recordes! I el temps passa tant lleeeent. I tu allà, rebuscant altra vegada pel disc dur «Com es deia? com es deia?» Tothom mirant-te i a tu no et surt! Jo tinc un amic que té un mètode infal·lible. Se li acostava a algú i li diu «Escolta, tu com et deies?» i l'altre «Joan Carles» «No collons, el nom ja el sé. Vull dir de cognom» I ja el tens!

Parlant de mètodes, hi ha molts mètodes per a recordar les coses. Com per exemple, apuntar-se-les a la mà amb boli blau. «Trucar a la iaia» Aquest

mètode va bé si només has de recordar una cosa. Jo tinc un amic, el Montoya, no farem rimes fàcils, que va venir un dilluns a classe amb tot el braç guixat de blau. Nosaltres dient «Hosti, què guapo, com Memento» I el tio «No, és que he perdut l'agenda» Però lo més fort és que va arribar el divendres i ja no era el Montoya, era el Gran Barrufet! Tot pintat! I els nens, que són molt cruels «Montoya, te has pintao hasta la po...» Res, que són molt cruels.

Un altre mètode molt comú és lligar-se un cordill al dit. El Carrillo, un tio del barri, molt despistat, va arribar a portar tota la mà plena de cordills. Us ho juro! Semblava que portés un guà de beisbol! Que li deies: «Per què portes tot això a la mà?» I ell: «No me'n recordo!» En serio, eh? Però aquest sempre ha sigut així de despistat. Un dia el sentia parlar per telèfon: «Sí, amor meu. Sí, carinyo. Sí, pastisset de maduixa.» Que quan va penjar li vaig dir: «Què enamorat que estàs, no?» I diu: «Què va, és que no me'n recordo del seu nom!». Un desastre de tio!

Doncs això, que el fet d'esborrar memòria està molt bé, però el que seria guapo seria afegir-te'n. Oi que sí? No existirien els estudiants: s'implantarien la lliçó quirúrgicament «I si vienes esta semana, ¡te ponemos tetas gratis!» Tampoc s'oblidaria la memòria històrica... Encara que hi ha coses que val més oblidar i més avui en dia, que amb tanta informació ens caldria fer un reset i formatejar tot el disc dur. Bé, tot no, que hi ha anècdotes inoblidables, com aquella de... la del tio que... Bé, ja us ho explicaré un altre dia...